

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ποιός εἶν' αὐτός ὁ μασκαρᾶς, ποῦ 'μπρός μας ξεφαντώνει;
νομίζω τῆς 'Αβδηρητιᾶς πῶς εἶναι Κυβερνήτης!
Κατάραις κι' ἀναθέματα 'στὴ ράχη του σηκώνει,
καὶ ὅμως πίσους δὲν τραβᾷ ὀπίσω σὰν μαγνήτης!
'Αξένοιαστος, χαρούμενος, γελᾷ γιὰ ὅ,τι κάνει,
καὶ γιὰ μούτσουνα μοναχὰ ἢ μούρη του τοῦ φθάνει.

Γιὰ πιάσετε τὴν τσέπη του νὰ 'δῆτε πῶς βαρύνει,
γιὰ πιάσετε τὰ χέρια του τὰ καταχρυσωμένα...
Εἶναι 'δικοί του τάχατε οἱ θησαυροὶ ἐκεῖνοι,
ἢ, ὅπως λέγουν οἱ κῆκοι, γλεντᾷ μὲ πλούτη 'ξένα;
Βαρεῖτε του τοῦ μασκαρᾶ, ἀλλ' ὅχι μὲ λεμόνια,
βαρεῖτε τον μὲ βόπαλα, μὲ σκούπαις, μὲ κοτρονιά.

Θέλει στηλιάρι δυνατὸ, παλούκωμα, κρεμάλα,
καὶ ὅμως ἡ 'Αβδηρητιὰ τὸν λέει Κυβερνήτη,
τὰ ἔχει ὅλα ἄφθονα καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
καὶ μπαινοβγαίνουν νηστικοὶ 'στὸ πλούσιό του σπῆτι.
Τί τεχνικὰ τὸν τίμιο ὁ κλέφτης προσποιεῖται!
'Ὡ! ἓνας τέτοιος μασκαρᾶς σᾶς πρέπει, 'Αβδηρίται.

Ποιός εἶν' αὐτός ὁ κύριος, ποῦ ἔρχεται τρεχάτος;
σὰν βουλευτῆς μοῦ φαίνεται... ἀκοῦτε πῶς φωνάζει
μὲ ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ τὸ πτωχὸ του κράτος,
κτυπᾷ τὸ βῆμα μὲ γροθιάς καὶ ὅλους τοὺς ξιππάζει.
Τί πατριώτης τίμιος! πῶς σκούζει καὶ θυμώνει,
γιατί τὸν δεῖνά του γαμπρὸ δὲν τοῦκαμαν τελώνη!

Μὲς 'στὸ πουγγί του θαῦρετε τὴ φίλη του πατρίδα,
ἢ κάθε λέξις καὶ γροθιά τοῦ βουλευτοῦ σημαίνει
πῶς γιὰ ρουσφέτι ἔγινε τὸ μάτι του γαρίδα,
καὶ ἡ κοιλιά του 'βρίσκεται ἐπαναστατημένη.
Λυσσᾷ, φρενιάζει, δέρνεται ὁλόρθος εἰς τὸ βῆμα,
καὶ ἡ πατρὶς τοῦ φαίνεται νάχη ταλλήρου σχῆμα.

Ποιός εἶν' αὐτός ὁ μασκαρᾶς ὁ κατακορδωμένος;
θαρρῶ πῶς γράφει κατὶ τί, ποῦ λὲν ἐφημερίδα...
'Αλλὰ κι' αὐτός μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πεινασμένος,
κι' αὐτός θαρρῶ σὰν τᾶλληρο πῶς βλέπει τὴν πατρίδα.
Μὲ ἓνα κόκκαλο ξερὸ σᾶς ἀκλουθεῖ σὰν σκύλος,
μ' ὅσους δὲν δίνουνε ἐχθρὸς, μὲ ὅσους δίνουν φίλος.

'Αμμὲ αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς μὲ ζυγαριὰ 'στὸ χέρι
δὲν φαίνεται σὰν ἄνθρωπος, ὅπου τὸ δίκηο κρίνει;
Γιὰ 'δέτε τί ὑπόληψι σὲ τόσο κόσμο χαίρει
γιὰ τὸ πολὺ του σοβαρὸ καὶ τὴ δικαιοσύνη!
Καὶ ὅμως ἄς ἰδῇ πουγγὶ γεμάτο ἀπὸ λίρα,
κι' εὐθύς ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς ἡ Θέμις μένει χήρα.

'Εσκότωσες, φαρμάκωσες, παλούκωσες κανένα;
Βάλλε ὀλίγα χρήματα 'στὸ ἔρημο πουγγί σου,
καὶ πήγαινε 'στὸν δικαστὴ μὲ χέρια σηκωμένα,
κι' ὁ δικαστὴς σὰν εὖσπλαγχνος θὰ σώσῃ τὴ ζωὴ σου.
'Ἢ, ἂν δὲν ἔχῃς χρήματα, 'μπορεῖ κι' ἄλλοιῶς νὰ γίνῃ,
καμμιὰ κυρία νόστιμη, κι' ἡ ἀμαρτία σβύνει.

Πῶ! πῶ! κουμπιά! πῶ! πῶ! σπαθί, σπιρουνὶ καὶ γαλόνι!
Γνωρίζετε ποιός εἶν' αὐτὸς ὁ χρυσοφορεμένος;
εἶναι λεβέντης τοῦ στρατοῦ κι' ἔχει δουλειὰ του μόνη
νὰ κάθεται 'στὸν καφενὲ σὰν χᾶχας ξαπλωμένος.
Τὸν ξέρουν δούλαις, δέσποιναις, στενὰ σοκάκια, δρόμοι,
κι' ἡ μύτη του γιὰ χωρατὰ δὲν 'μάτωσε ἀκόμη.

'Αμμὲ αὐτὸς ὁ κόρακας μὲ τὰ φαρδὺὰ μανίκια;
'Ὡ! τοῦτος εἶναι ἱερεὺς καὶ δούλος τοῦ 'Υψίστου!
Γονατῆς κι' ἄνδρες τρέχουνε κοντὰ του σὰν κατσίικα,
κι' ἐκεῖνος ὅλους εὐλογεῖ 'στὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς του.
Φιλῆσατε τὸ πόδι του, φιλῆσατε του τὸ χέρι,
ἂν θέλετε 'στοῦ 'Αβραάμ τοὺς κόλπους νὰ σᾶς φέρῃ.

Εἰς τὰς κυρίας ἄφεςιν ἀμαρτιῶν ἄς δώσῃ,
'στὸν ἱερέα ἔχετε πολλὴ ἐμπιστοσύνη,
κι' ἂν θεῖς χάριτι καμμιὰ Μαρδελινὴ φουντώσῃ,
ποιός ξέρει τὸ ἀγόρι σᾶς καὶ Πάππας ἂν δὲν γίνῃ!
Γιὰ τὸν παππᾶ εἰς τὸ κακὸ ὁ νοῦς σᾶς μὴν πηγαίνῃ,
μόνο μ' εὐχαῖς θαυματουργεῖ καὶ τὰ παιδιὰ πληθαίνει.

Αὐτὴ ἡ μούρη φαίνεται σὰν μούρη τραπεζίτη...
Μὰ τέχνη 'σπούδασε καλὰ, νὰ γδύνῃ καὶ νὰ κλέβῃ,
κι' ἀφοῦ γυμνώσῃ τοῦ φτωχοῦ τὸ πεινασμένο σπῆτι,
ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἔκλεψε γιὰ τοὺς φτωχοὺς 'ξοδεύει.
Καὶ ὁ φτωχὸς μὲ κλάμματα 'στὰ γόνατά του πέφτει,
καὶ εὐχεται Παράδεισο εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ κλέφτη.

Πέρνουν και δίνουν 'στὰ 'ψηλὰ σαλόνια του οἱ μπάλιοι,
και τρέχει ὅλη τῶν κλεφτῶν ἡ ἀριστοκρατία,
ἔχει πορνεύουν οἱ μικροί, πορνεύουν κι' οἱ μεγάλοι,
πορνεύει και ὁ κύριος κι' ἡ εὐγενὴς κυρία.
Κι' ἂν φαίνεται ὁ κύριος πῶς ἔχει μιὰ γυναῖκα,
ἀλλὰ 'μπορεῖ εἰς τὰ κρυφὰ νὰ ἔχη κι' ἄλλαις δέκα.

Θαῖρεῖς τ' ἀνδρόγυνα αὐτὰ πῶς ἔχουν συμφωνία,
τόσοι νὰ ἦναι τῆς κυρῆς, και τόσαις τοῦ δεσπότης,
γιὰ τοῦτο παρατήρησις δὲν γίνεται καμμία,
κι' εὐχαριστεῖται ὁ καθεὶς ἀπὸ τὸ μερδικό του.
Και ἂν μιὰ δοῦλα ἦ νταντὰ στὸν κύριον ἀρέση,
'μπορεῖ κι' ὁ δοῦλος ν' ἀνεβῇ 'στ' ἀφεντικὸν τῇ θέσι.

Ποιὸ εἶναι τοῦτο τὸ παιδί τὸ μοσχομυρωδάτο;
θὲ νὰ βαστᾷ τὸ σῶϊ του ἀπὸ μεγάλη σφαῖρα,
γιατί καθβάλα περπατεῖ σὲ ἄλογο βαρβάτο . . .
Ποιὸν κύριο πανευγενῆ νὰ ἔχη γιὰ πατέρα;
Καμπόσοι λὲν πῶς ἔχει δυὸ και ἄλλοι τρεῖς μπαμπάδες,
ἀλλ' ὅμως μὴν πιστεύετε σὲ τέτοιους φαπλατάδες.

Βλέπετε τοῦτον ποῦ γελά με τῶν τρανῶν τὴν τάξι;
εἶναι τὸ ἄνθος κι' ἡ στολὴ τῆς ἀριστοκρατίας;
'στὸ μαρμαρένιο σπῆτι του, στὴν πόρτα του, 'στ' ἀμάξι,
βλέπεις ἐλάφου κέρατα γιὰ δαῖγμα εὐγενείας.
'Αλλ' ὅμως ἔχει ἀπ' αὐτὰ κι' ἀπάνω 'στὸ κεφάλι,
και ἂν δὲν φαίνονται σ' αὐτὸν, τὰ βλέπουν τόσο ἄλλοι.

Ποιὸς εἶναι τοῦτος ποῦρχεται με μιὰ κομψὴ κυρία,
σὰν ζωγραφιά, σὰν ἀγαλμα σωστὸ τῆς Ἀφροδίτης,
και ἡ ἐπάνω τὸν τιμᾷ κι' ἡ κάτω κοινωνία;
'Ὡ! εἶναι τῆς ὠραίας του κυρίας ὁ μεσίτης.
Γιὰ 'δέτε τί περᾶσημα τοῦ 'κρέμασαν 'στὰ στήθεια!
'Δμμ' ἡ τιμὴ του;... χάνεσθε γιὰ τέτοια κολοκύθια;

Ποιὸς εἶναι τοῦτος ὁ φαγᾶς ποῦ τόσο καμαρώνει;
Μαζί σας σ' ὅλα συμφωνεῖ και ὅ,τι λέτε λέει,
ζεσταίνεσθε; ζεσταίνεται, παγόνετε; παγώνει,
ἂν θὰ γελάσετε, γελά, ἂν κλάψετε, θὰ κλαίη.
Τοῦ φθάνει 'στὸ τραπέζι σας καλὰ νὰ τὴν γεμίση;
κι' εἰς ὅλα εἶναι πρόθυμος με σας νὰ συμφωνήση.

Ποιὸς εἶσαι σὺ, ὅπου φορεῖς τὴν κόκκινη γιαντέα,
ποῦ ἡ ἀξένοιαστος βαθυὰ 'στὸν ἥλιο θὰ κοιμάσαι,
ἡ με τῆς πόρνης τὰ λεπτὰ θὰ κόβης τὴν πασέτα;
Μοῦ φαίνεται πῶς ὄργανον τῆς ἐξουσίας θ' ὄξαι.
Ποιὸς ἓνα τέτοιο φύλακα τῆς ἀσφαλείας βλέπεις,
κι' εὐθὺς τὰ δύο χέρια του δὲν χώνει μες 'στὴν τσέπη;

Γιατί τὸν κλέφτη ἔμπορο με βούρδουλα δὲν δέρνεις;
γιατί τὸν δεῖνα μουστερὴ ἀπ' τὸ λαϊκὸ δὲν πιάνεις;
γιατί ἀπ' ὅλαις τῆς κλεψιαῖς τὸ μερδικό σου πέρνεις,
γιατί, ἂν ἄλλοι κλέβωνται, ἐσύ ποτὲ δὲν χάνεις.
'Ἡ τάξις, ἡ ἀσφάλεια, καλὰ και θεῖα λόγια . . .
μὰ κι' ὁ παρᾶς ὁ ἔρημος και τὰ χρυσὰ βωλόγια;

Μες 'στὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ τοῦ κόσμου καρναβάλι,
ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς, ὁ παληοαβδηρίτης,
ποῦ ὅλος σταῖζει ἰδρωτα και σκύβει τὸ κεφάλι;
'Ὡ! εἶναι ὁ κυρίαρχος και τίμιος πολίτης!
Τί μασκαρᾶς! χειρότερος ἀπ' ὅλους 'στὴ φυγοῦρα,
με τὸ στομάχι ἀδειανὸ κι' ἀδιάκοπη μουρμούρα.

Φωνάζει πῶς τὸν δέρνουνε, φωνάζει πῶς τὸν κλέβουν,
φωνάζει πῶς σὰν γάδαρος φορτόνετα κι' ἰδρώνει,
πῶς με 'δικά του χρήματα οἱ ἄρχοντες χορεύουν,
και ὅμως τὸ κεφάλι του ἀπάνω δὲν σηκώνει.
Θαῖρεῖς πῶς ἐπαράλυσε τὸ δυνατό του χέρι,
κι' οὔτε γροθιά δὲν εἰμπορεῖ καλὴ νὰ καταφέρη.

Μὰ ποιὸς νὰ ἦναι τάχατε ὁ μασκαρᾶς ἐκεῖνος,
ποῦ μασκαρεύει μόνος του τὴ λογικὴ του φύσι;
Εἶναι τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος τὸ, κτῆνος,
με ὅλαις τῆς ἀγάπαις του, τὰ πάθη του, τὰ μίσση.
Ταῖζει, σώζει, ἀγαπᾷ, γελά, λυπᾶται, χαίρει,
ἀλλ' ὅμως κρύβει μέσα του φαρκάκι και μαχαίρι.

Μες 'στοῦ ἀγρίου του θυμοῦ τὴ λύσσα και τὴ ζάλη,
τὸ πλάσμα τοῦτο τοῦ Θεοῦ 'μπορεῖ κρασι νὰ χύσῃ
και μέσα 'στοῦ πατέρα του τὸ νεκρικό κεφάλι,
και δίχως φρίκη με αὐτὸ νὰ πιῇ και νὰ μεθύσῃ.
Σ' ὅλα 'μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ὁ λογικὸς νὰ φθάσῃ,
και με τὴν ἴδια σάρκα του ἀκόμη νὰ χορτάσῃ.

Και ὅμως πόσο ἡμερος μιλεῖ 'στὸν γείτονά του,
με πόση θερμὴ χαιρετᾷ τὸν ἀκριβὸ του φίλο,
τί ἀνοικτὴ ποῦ φαίνεται κι' ἀθῶα ἡ καρδιά του,
ἂν και δαγκάνη κάποτε κρυφὰ ὡσὰν τὸν σκύλο.
Τί κοινωνία ἡσυχῇ, τί τάξις και γαλήνη!
μέσα βοή και πόλεμος, κι' ἀπ' ἐξῶ ἡ εἰρήνη.

Σὰν θάλασσα ἀκίνητη ἡ ἐπιφάνειά της,
τὸ κοιμισμένο κύμα της δὲν τὸ ξυπνᾷ φουρτοῦνα,
και εὐλογεῖ τὸν Κύριον ὁ κάθε διαβάτης,
ἀλλ' ὅμως τὴν ὠραία της ξεσχίσετε μουτσοῦνα!
'Ὡ! τότε χάνονται με μιὰ ἡ ἐξῶ ὡμορφάδες,
και τότε τοὺς ἀληθινούς θὰ 'εῤῥητε Μασκαράδες.